

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 804/2014/5. szám

A Kúria a Dr. T. Nagy Tibor ügyvéd (**cím**) által képviselt **Felperes** (**cím**) felperesnek a Dr. ... főigazgató által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (1111 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. május 15. napján kelt 10.K.31.298/2014/4. számú ítélete ellen a felperes által 5. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon tartott tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.31.298/2014/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felperes 2012. november 5-én érkezett Magyarország területére, 2013. október 17-ig érvényes tartózkodási engedélyt kapott. A felperes 2013. július 18-án tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti kérelmet nyújtott be kereső tevékenység folytatása céljából. Kérelmét az elsőfokú idegenrendészeti hatóság 2013. augusztus 21. napján kelt 106-1-36927/7/2013-T. számú határozatával a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 13.§ (1) bekezdés f) pontjára, 18.§ (1) bekezdés a) és b) pontjaira, valamint a Harmtv. végrehajtására kiadott 114/2007.(V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 29.§ (5) és (6) bekezdéseire hivatkozással elutasította, mivel a felperes a tartózkodáshoz szükséges feltételek fennállását nem tudta igazolni. Így nem rendelkezett a megélhetését, lakhatását és a kiutazás költségeit biztosító anyagi fedezettel. A hatóság megállapította, hogy a felperes az **N.** Kft.-vel (a továbbiakban: Kft.) kötött munkaszerződéssel és érvényes munkavállalási engedéllyel rendelkezik, így tartózkodási célját, valamint szálláshelyét igazoltnak fogadta el, az egészségügyi ellátás teljes körére biztosítottnak értékelte. Az elsőfokú hatóság megállapította továbbá, hogy a felperes az

eljárás során a hatósággal hamis adatokat, valótlan tényt közölt, mivel az idegenrendészeti hatóságnál előterjesztett kereseti igazolása szerint havi munkabére 170.000 forint, míg az adóbevallásában ennél jóval alacsonyabb összeget jelölt meg jövedelemként. A NAV tájékoztatása szerint az eljárás tartama alatt a Kft. a korábbi bevallást helyesbítette, és a felperes jövedelmét 2013. január 1-június 30. közti időszakban 170.000 forintban jelölte meg.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú hatóság, az alperes 2013. december 13. napján kelt 106-T-25756/9/2013. számú határozatával az elsőfokú hatóság döntését helyben hagyta. Az alperes eljárása során ismételten tisztázta a tényállást, határozatában megállapította, hogy a felperes tartózkodási célja igazolt, magyarországi megélhetése, szálláshelye biztosított, a visszautazáshoz szükséges feltételekkel rendelkezik, illetőleg az egészségügyi ellátások teljes körére való biztosítási jogviszony megléte igazolt. Az alperes egyetértett azzal, hogy a felperes a hatósággal hamis adatot közölt, ezért a kérelem elutasítása jogszerű.

A felperes keresetét az elsőfokú bíróság elutasította. Ítéletének indokolásában egyetértett az alperessel abban, hogy a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja olyan kógens törvényi rendelkezésnek minősül, amely nem enged mérlegelést, megvalósulása esetén a tartózkodási engedélyt vissza kell vonni. Az elsőfokú bíróság idézve a Vhr. 29.§ (6) bekezdés g) pontját rámutatott, hogy a megélhetés igazolható a jogszerű kereső tevékenységből származó jövedelemmel. Utóbbi fogalom tartalma és a foglalkoztatás fogalma közötti összefüggés tetten érhető, mint a vonatkozó jogszabályokkal összhangban végzett bármely munkavégzésre irányuló jogviszonyban folytatott tevékenység. Az elsőfokú bíróság a jogértelmezés szempontjából fontosnak ítélete a jogszabályi környezetet, így az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 1.§ (7) bekezdését, mely szerint a szerződéseket és ügyleteket valódi tartalmuk szerint kell minősíteni. A fentieket figyelembe véve a Kft. és a felperes közötti szerződésként a bejelentett adózott jövedelmet kellett figyelembe venni, a felek közötti magasabb munkabér ebben a vonatkozásban palástolt ügyletnek számít, amelynek célja az Art. szabályainak megkerülése lehetett. Az elsőfokú bíróság egyetértett azzal, hogy az alperes a NAV felé bejelentett jövedelmet fogadta el valósnak és mivel azzal nem egyezett az idegenrendészeti eljárásban bejelentett jövedelem, helyesen alkalmazta a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontját.

A jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében a felperes az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát, a hatósági határozatok hatályon kívül helyezését, az idegenrendészeti hatóság új

eljárásra, új határozat hozatalára kötelezését kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet jogsértő, mert az elsőfokú bíróság - a hatósággal egyezően - nem vizsgálta, hogy a felperes átlátta-e, hogy a tartózkodási engedély megszerzése céljából benyújtott munkaszerződése hamis adatot tartalmaz. A felperes szerint téves jogértelmezés a Vhr. 29.§ (6) bekezdése alapján azt állítani, hogy jogszerű kereső tevékenységből származó jövedelemnek csak az adózott jövedelem számít, mivel a ténylegesen kifizetett munkabért a felperes az alperes által érvényesnek értékelt munkavállalási engedély, munkaszerződés alapján szerezte. A hatóságoknak és a bíróságnak bizonyítást kellett volna lefolytatni arra nézve, hogy a két adat közül melyik az igaz és melyik a hamis. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak az Art. szabályaira való utalása nem helytálló, mivel a NAV felé történő bevallás a munkáltató és nem a munkavállaló kötelezettsége, így a Kft. hibája nem eshet a terhére. A felperes hivatkozva az Art. 13.§ (1) bekezdésére, 49.§ (1) és (3) bekezdéseire hangsúlyozta, hogy az önellenőrzés folytán, melyet a NAV befogadott, a munkáltatói bevallást úgy kell tekintetni, mintha eredetileg is a tényleges munkabér került volna bevallásra, tehát a hamis adatszolgáltatás meg sem valósulhatott. A felperes sérelmezte, hogy az alperes az önellenőrzés folytán korrigált adatból csak a jövőre nézve vont le pozitív következtetést, holott az inkább a múltra vonatkozott.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint mind a hatósági határozat, mind a jogerős ítélet jogszerű. Az alperes hangsúlyozta és számos példával alátámasztotta, hogy az elsőfokú bíróságok tanácsai hasonló tényállás mellett, azonos jogértelmezési alapon azonos döntést hoztak, megerősítve az idegenrendészeti hatóságok azon álláspontjának helyességét, hogy a valótlán adatközlés kizárólag az okirat valótlanságához köthető.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság az alábbi pontosításokkal, kiegészítésekkel egyetért.

A Harmtv. 13.§ (1) bekezdés d) pontja alapján három hónapot meghaladó időtartamig az a harmadik országbeli állampolgár tartózkodhat Magyarország területén, aki igazolja tartózkodása

célját. Ilyen tartózkodási cél lehet a kereső tevékenység folytatása, amely például úgy valósul meg, hogy a harmadik országbeli állampolgár foglalkoztatásra irányuló jogviszony alapján, ellenérték fejében, más részére, illetve irányítása alatt tényleges munkát végez [Harmtv. 20.§ (1) bekezdés a) pontja]. A fenti esetben a munkavégzés válik a megélhetés alapjává, mely - többek között - a kérelmező által Magyarország területén folytatni kívánt, vagy folytatott jogszerű keresőtevékenységből származó jövedelemmel igazolható [Vhr. 29.§ (6) bekezdés g) pontja]. A Vhr. 29.§ (5) bekezdése ugyanakkor kimondja, hogy a harmadik országbeli állampolgár a három hónapot meghaladó tartózkodáshoz szükséges anyagi fedezettel akkor rendelkezik, ha a kiadásait jogszerűen megszerzett jövedelemből biztosítani tudja.

A fenti jogszabályhelyek együttes értelmezése egyfelől azt jelenti, hogy a harmadik országbeli állampolgár a magyar jogi előírások betartásával létesít munkaviszonyt, érvényes munkavállalási engedéllyel és munkaszerződéssel rendelkezik, mely alapján tényleges munkát végez. Ugyanakkor jelenti azt is, hogy a jogszerű munkavégzés számára jövedelem szerzését eredményezi, amelynek jogszerűsége ugyancsak feltétel. Az idézett jogszabályi rendelkezés a jogszerű munkavégzés mellett tehát egyszersmind a jogszerű jövedelem megszerzését is előírja, a kettő együttesen igazolja a megélhetés biztosítottóságát. A Kúria álláspontja szerint jogértelmezési tévedés, hogy a jogalkotó - miközben megköveteli a jogszerű kereső tevékenységet - lemondana a jövedelem jogszerűségéről. A jogszerű jövedelem pedig, miként erre az elsőfokú bíróság helyesen utalt, az a jövedelem, amely után a közterheket megfizették, amelynek mértékéről nem más, mint az adóhatóság rendelkezik megbízható információval. Ezért az idegenrendészeti hatóság okkal tájékozódott a NAV-nál és fogadta el a NAV által visszaigazolt jövedelmet jogszerű jövedelemként, e közlést valós adatként.

A felperes az idegenrendészeti eljárás során olyan kereseti igazolást csatolt, amely ellentétes volt a munkáltatója által a NAV-hoz - 2012. november és 2013. szeptember hónapok között - több alkalommal benyújtott bevallásokkal, az általa a tartózkodási engedély megszerzése érdekében közölt adat tehát hamis adat volt [Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja]. A Kúria - korábbi ítéleteivel egyezően - rámutat arra, hogy a felperes valamennyi iratot, így különösen a tartózkodás alapfeltételéül szolgáló, megélhetését igazoló iratot, a tartózkodási engedélye megtartása érdekében nyújtotta be, ezért azok tartalmától a hatóságnak nem volt módja eltekinteni. A hamis adatközlés ténye - mely az iratok benyújtásával megvalósult - nem függvénye a felperes tudatállapotának, a hatóság nem azt, hanem az okirat valóságtartalmát ellenőrzi, így nem vizsgálja, hogy a felperes tudatában volt-e annak, hogy a Kft. nem a munkaszerződésben feltüntetett jövedelem ellenében foglalkoztatja. A felperes felelőssége objektív és nem szubjektív. A fentiek alapján

irreleváns az a körülmény, hogy a munkáltató közölte-e a felperessel, milyen jövedelembevallást készít a NAV számára, vagy sem. Megjegyzi a Kúria, hogy általánosságban nem zárható ki a valóban téves adatközlés lehetősége, ha az eset összes körülménye arra utal, hogy elírás történt, de az sem, hogy a tévedés a hatóság döntésére nincs befolyással. A perbeli eset azonban nem ilyen.

A Kúria rámutat arra, hogy az a körülmény, hogy a Kft. utólag korrigálta a felperes munkaviszonyból származó bérjövödelmének összegét, nem változtat azon a tényen, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban hamis adatot, valótlan tényt közölt, tekintettel arra, hogy a tényközlés a kérelem benyújtásakor a munkaszerződés csatolásával egyszer és mindenkorra rögzült. Ami az önrevíziót illeti, arra egy adóhatósági eljárásban került sor, amely esetben a jogalkotó a bevallást készítő számára lehetővé tette a következményektől való mentesülés melletti javítást (Art. 49.§). Ez azonban csak az adóhatósági jogviszonyban játszik szerepet, az idegenrendészeti eljárás vonatkozásában mindössze a történeti tényállás részét képezi, illetőleg a megélhetés értékelése során lehet jelentősége, de a hamis adatközlés ténye szempontjából nem releváns. Így az a körülmény, hogy az önrevízió után az alperes a felperes megélhetésének biztosítottóságát elfogadta, nem teszi meg nem történetté a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontjának megsértését. Összegezve az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy az alperesi határozat nem jogsértő, ítéletét - a fenti kiegészítésekkel - a Kúria jogszerűnek értékelte.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes perköltséget nem igényelt, ezért az erről való rendelkezést a Kúria mellőzte.

A pervesztes felperes Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2015. január 28.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Krajcsovics Józsefné Dr. Illés Ibolya s.k. bíró